

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 306/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Halagan, s. r. o., Framborská 253/21, Žilina, v mene ktorej koná konateľ advokát JUDr. Ing. Ján Halagan, proti uzneseniu Súdnej rady Slovenskej republiky č. k. 139/2021 z 15. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prístup k verejnej funkcii podľa čl. 30 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 13 ods. 2 až 4 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením Súdnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „súdna rada“) č. k. 139/2021 z 15. júna 2021. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdnej rade na ďalšie konanie. Zároveň požaduje priznať je náhradu trov konania pred ústavným súdom.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že súdna rada napadnutým rozhodnutím na základe podkladov od príslušných štátnych orgánov, vyjadrenia sťažovateľky ako kandidátky na vymenovanie do funkcie sudkyne a po vykonaní dohľadu podľa § 27hf zákona č. 185/2002 Z. z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rade“) prijala stanovisko, že sťažovateľka – kandidátka zaradená v databáze Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) pre obvod Krajského súdu v Žiline, nespĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že funkciu sudkyne bude vykonávať riadne.
3. Zo zápisnice zo zasadnutia súdnej rady z 15. júna 2021 vyplýva, že proti rozhodnutiu o splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti sťažovateľkou bolo 7 členov súdnej rady, zdržalo sa 8 členov

a neprítomní boli 3 členovia súdnej rady. Na základe uvedených výsledkov hlasovania vydala súdna rada napadnuté uznesenie.

4. Podľa sťažovateľky súdna rada uvedeným postupom a rozhodnutím nekonala v medziach pôsobnosti danej jej ústavou a spôsobom uvedeným zákonom. Rozhodnutie súdnej rady považuje za arbitrárne.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. V ústavnej sťažnosti sťažovateľka namieta, že súdna rada nijakým spôsobom neodôvodnila svoje stanovisko. Zo zápisnice nie je zrejmé, čo viedlo členov súdnej rady k záveru, že sťažovateľka nespĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti, ktoré dávajú záruku, že funkciu sudkyne bude vykonávať riadne. Aj napriek tomu, že v zákone o súdnej rade absentuje povinnosť odôvodnenia uznesenia súdnej rady, z vykonaných dôkazov musí byť zrejmé, akými úvahami sa súdna rada pri vydaní uznesenia riadila.

6. Podľa sťažovateľky súdna rada pri rozhodovaní o spôsobilosti kandidátky na funkciu sudkyne ako orgán verejnej moci nemá širokú diskrečnú právomoc a musí pri rozhodovaní rešpektovať doktrínálne prístupné interpretačné postupy a zároveň záver musí byť rozumne odôvodnený. Aj keď odôvodnenie nemusí byť podľa zákona uvedené v uznesení, z obsahu spisu musí byť zrejmé, čo viedlo členov súdnej rady k hlasovaniu, že funkciu sudkyne nebude sťažovateľka vykonávať riadne.

7. Súdna rada Slovenskej republiky prijala stanovisko uvedené v napadnutom uznesení na základe podkladov od štátnych orgánov. Nahliadnutím do spisu súdnej rady sťažovateľka zistila, že sa v ňom nachádza informácia Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej protizločineckej jednotky, expozitúry Stred (ďalej len „národná kriminálna agentúra“) zo 4. septembra 2019 týkajúca sa podozrenia z ovplyvňovania hromadného výberového konania na funkciu sudcu, ktorá bola doručená súdnej rade 9. septembra 2019.

8. Z obsahu tejto listiny vyplýva, že v trestnom konaní vedenom národnou kriminálnou agentúrou pod ČVS: PPZ-533/NKA-PZ-ST-2018 boli získané informácie svedčiace o podozrení z ovplyvňovania výsledkov hromadného výberového konania pre vopred neurčený počet voľných miest sudcov okresných súdov v obvode Krajského súdu v Žiline uskutočneného 27. až 31. mája 2019 v prospech sťažovateľky. V tomto výberovom konaní bola sťažovateľka rozhodnutím 5 člennej výberovej komisie vyhlásená za úspešnú uchádzačku na obsadenie miesta sudcu.

9. Napriek tomu, že zo zápisnice zo zasadnutia súdnej rady ani zo zvukového záznamu zasadnutia súdnej rady zverejnených na internetovej stránke súdnej rady nie je celkom zrejmé, akými úvahami sa členovia súdnej rady pri rozhodovaní o splnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti sťažovateľky na vymenovanie do funkcie sudkyne riadili, je podľa sťažovateľky dôvodné sa domnievať, že sa riadili skutočnosťami uvedenými v spomínanom liste národnej kriminálnej agentúry zo 4. septembra 2019.

10. Aj keď sa rozhodnutie súdnej rady nepovažuje za individuálny právny akt, ktorý by bol preskúmateľný súdom, rozhodovanie, resp. hlasovanie členov súdnej rady musí byť

spravodlivé, so zachovaním zásady rovnakého zaobchádzania. V opačnom prípade takáto právna úprava dáva členom súdnej rady bezhraničnú možnosť diskvalifikovať ktoréhokoľvek kandidáta na funkciu sudcu bez hrozby zodpovedajúcich následkov a v takom prípade ide o arbitrárne rozhodnutie.

11. Sťažovateľka poznamenala, že trestné konanie vedené pod ČVS: PPZ-533/NKA-PZ-ST-2018 nebolo vedené proti nej ani proti jej manželovi a podozrenia uvedené v liste národnej kriminálnej agentúry zo 4. septembra 2019 sa nepotvrdili.

12. Ďalším rozhodnutím národná kriminálna agentúra na základe poznatkov zistených v rámci vyšetrovania trestnej veci evidovanej pod ČVS: PPZ-179/NKA-ST2-2019 (do 1. októbra 2019 vedenej pod ČVS: PPZ-533/NKA-PZ-ST-2018) začala 7. novembra 2019 pod ČVS: PPZ 226/NKA-ST2-2019 trestné stíhanie pre podozrenie z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mali dopustiť dovedy nestotožnení páchatelia vykonávajúci funkciu členov výberovej komisie tým, že podľahli ovplyvneniu sudcom Okresného súdu Žilina (na podnet manžela sťažovateľky), aby nepostupovali v tomto výberovom konaní objektívne podľa schopností a vedomostí uchádzačov, ale aby neoprávnene zvýhodnili sťažovateľku.

13. Uznesením z 24. januára 2020 bolo podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku trestné stíhanie vedené pod ČVS: PPZ-226/NKA-ST2-2019 prerušené, lebo sa nepodarilo zistiť skutočnosti oprávňujúce vykonať trestné stíhanie voči určitej osobe. Z obsahu tohto uznesenia podľa sťažovateľky vyplynulo, že žiaden z členov výberovej komisie nebol ovplyvňovaný jej manželom alebo niekým iným (sudcom Okresného súdu Žilina), tak ako to bolo uvedené v uznesení o začatí trestného stíhania. Žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že sťažovateľka bola pri výberovom konaní zvýhodňovaná.

14. U sťažovateľky neboli preukázané ani žiadne majetkové, obchodné alebo finančné vzťahy s osobami z prostredia organizovaného zločinu. Sťažovateľka nebola doposiaľ trestaná. Neviedlo sa proti nej žiadne trestné konanie ani priestupkové konanie a aj napriek tejto skutočnosti, súdna rada prijala uznesenie o nesplnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti sťažovateľky na vymenovanie do funkcie sudkyne. Členovia súdnej rady teda prijali rozhodnutie bez toho, aby sťažovateľke bolo zrejmé, akými úvahami sa členovia súdnej rady riadili.

15. Takýmto postupom a rozhodnutím súdna rada podľa sťažovateľky porušila jej právo na prístup k verejnej funkcii, právo na spravodlivé rozhodnutie, právo na inú právnu ochranu pri porušení pozitívneho záväzku štátu, právo na dobrú správu vecí verejných a všeobecne právne zásady vyplývajúce zo zásady právneho štátu.

16. Sťažovateľka zhrnula, že bola úspešnou kandidátkou hromadného výberového konania na obsadenie 13 miest kandidátov na funkcie sudcov okresných súdov pre obvod Krajského súdu v Žiline. Súdnej rade nebol predložený žiaden dôkaz, ktorý by spochybňoval výsledky takéhoto výberového konania. Súdna rada svojvoľne len na základe indícií a špekulatívnych úvah orgánu činného v trestnom konaní bez akéhokoľvek dôkazu zasiahla do uvedených práv sťažovateľky. Ak súdna rada bola napriek nepreukázaniu skutočností presvedčená, že predmetné hromadné výberové konanie bolo ovplyvňované, aby bola zachovaná zásada rovnakého zaobchádzania, malo byť celé výberové konanie vyhlásené za neplatné a žiaden z kandidátov daného hromadného

výberového konania nemal byť do funkcie sudcu vymenovaný. S výnimkou sťažovateľky sú všetci ostatní kandidáti už sudcami/sudkyňami.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na prístup k verejnej funkcii za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 ústavy v spojení s porušením čl. 13 ods. 2 až 4 a čl. 2 ods. 2 ústavy uznesením súdnej rady č. k. 139/2021 z 15. júna 2021, ku ktorému malo dôjsť tým, že rozhodnutie súdnej rady o nesplnení predpokladov sudcovskej spôsobilosti sťažovateľky na vymenovanie do funkcie sudkyne bolo prijaté bez toho, aby sťažovateľke bolo zrejmé, akými úvahami sa členovia súdnej rady pri tomto rozhodnutí riadili, a v prípade, že dôvodom prijatého rozhodnutia bolo podozrenie z ovplyvňovania súvisiaceho výberového konania v prospech sťažovateľky, toto nijakým spôsobom nebolo preukázané – dokázané.

18. Vychádzajúc zo zásady viazanosti ústavného súdu rozsahom a dôvodmi návrhu [§ 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], je potrebné v posudzovanej veci ustáliť, čo je obsahom napadnutého základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy v špecifickom prípade kandidáta na vymenovanie za sudcu a či okolnosti, za ktorých bolo vydané napadnuté uznesenie, nasvedčujú tomu, že došlo k jeho porušeniu v neprospech sťažovateľky (ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné pre úplnosť uviesť, že sťažovateľka v odôvodnení ústavnej sťažnosti za porušené označila aj iné práva, avšak vyslovenia ich porušenia sa v návrhu rozhodnutia nedomáhala).

19. Článok 30 ods. 4 ústavy zaručuje každému občanovi právo na prístup k verejnej funkcii za rovnakých podmienok. Základné právo v ňom obsiahnuté definoval ústavný súd ako kľúčové politické právo, ktoré súvisí s charakterom Slovenskej republiky ako demokratického a právneho štátu [čl. 1 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 92/2012)]. Ústavný súd už v minulosti vo svojej rozhodovacej činnosti výslovne identifikoval niektoré z verejných funkcií, na ktoré sa vzťahuje ochrana čl. 30 ods. 4 ústavy. Patrí medzi nich aj funkcia sudcu všeobecného súdu, ktorý je podľa ústavy bezprostredným vykonávateľom jednej zo zložiek štátnej moci, súdnej moci (napr. III. ÚS 79/04, II. ÚS 29/2011).

20. Obsahom základného práva podľa čl. 30 ods. 4 ústavy je prístup k volenej a inej verejnej funkcii a možnosť nediskriminačného uchádzania sa o takú funkciu. Označený článok nezaručuje právo verejnú funkciu dostať, ale iba právo na prístup k nej, t. j. právo uchádzať sa o verejnú funkciu za rovnakých podmienok, aké majú vytvorené iní uchádzači (IV. ÚS 299/2011, I. ÚS 397/2014).

21. Orgány zabezpečujúce prístup k voleným a iným verejným funkciám môžu porušiť čl. 30 ods. 4 ústavy aj tým, že „sťažia, uľahčia alebo znemožnia uchádzanie sa o funkciu“ (III. ÚS 75/01), resp. ak nezabezpečia „objektívitu konania“ (II. ÚS 9/00). V nadväznosti na uvedené východiská ústavný súd tiež uviedol (II. ÚS 5/03), že „v právnom štáte je nevyhnutné, aby každý orgán verejnej moci postupoval pri výkone svojej právomoci tak, že zabezpečí objektívitu svojho postupu smerujúceho k ochrane alebo uplatňovaniu základného práva alebo základnej slobody, ako aj objektívitu samotného rozhodovania o ochrane a uplatňovaní základného práva alebo základnej slobody, a to bez ohľadu na to, či tento postup prebieha v právne formalizovanom rámci alebo iba v rámci

faktickej činnosti príslušného orgánu. Uplatňovanie a ochrana každého základného práva alebo slobody musí byť v činnosti každého orgánu verejnej moci zabezpečená reálne a musí prebiehať na nediskriminačnom základe. Táto požiadavka sa dotýka každého úkonu orgánu verejnej moci, ktorý priamo alebo aspoň sprostredkovane súvisí s ochranou alebo uplatňovaním základného práva alebo slobody.“. Vo veci sp. zn. PL. ÚS 35/03 ústavný súd uviedol, že „subjektom tohto práva je každý občan Slovenskej republiky, ktorý sa o volenú funkciu uchádza“ (k tomu pozri aj I. ÚS 76/2011).

22. Porušenia základného práva na prístup k voleným a iným verejným funkciám podľa čl. 30 ods. 4 ústavy sa možno účinne domáhať vtedy, ak v súvislosti s ním dôjde zároveň aj k porušeniu ústavnej zásady rovnakého zaobchádzania (nediskriminácie), ktorá je v označenom ustanovení ústavy explicitne vyjadrená dikciou „... za rovnakých podmienok“ (I. ÚS 397/2014). V nadväznosti na túto požiadavku ústavný súd vyslovil vo veci sp. zn. II. ÚS 161/03, že „k možnému porušeniu ústavnej zásady rovnakého zaobchádzania (nediskriminácie) môže dôjsť iba v okruhu osôb nachádzajúcich sa v rovnakej právnej a/alebo faktickej situácii, pričom s niektorými z nich sa zaobchádza odlišne bez rozumného a racionálneho dôvodu“. Podobne ústavný súd vo veci sp. zn. II. ÚS 5/03 uviedol, že „tento základný princíp (rovnosti, pozn.) je porušený vždy vtedy, ak sa s jednou skupinou adresátov noriem v porovnaní s inou skupinou zaobchádza inak, hoci medzi oboma skupinami nie sú rozdiely takého druhu a takej závažnosti, že odôvodňujú takéto nerovnaké zaobchádzanie“. Totožné východiská zopakoval ústavný súd aj vo veci sp. zn. I. ÚS 76/2011.

23. Na základe dosiaľ uvedeného ústavný súd sumarizuje, že podstatou základného práva vyplývajúceho z čl. 30 ods. 4 ústavy je zachovanie prístupu k verejnej funkcii za rovnakých podmienok, teda bez možnosti diskriminačného správania zo strany orgánu verejnej moci pri výkone jeho kreačnej právomoci. Zaistenie rovnakých podmienok prístupu k verejnej funkcii si pritom vyžaduje, aby ustanovené (uplatňované) kritériá prístupu k verejnej funkcii boli objektívne a primerané. K možnému porušeniu ústavnej zásady rovnakého zaobchádzania (nediskriminácie) v súvislosti so základným právom na prístup k verejnej funkcii môže dôjsť iba v okruhu osôb nachádzajúcich sa v rovnakej právnej a (alebo) faktickej situácii, pričom s niektorými z nich sa zaobchádza odlišne bez rozumného a racionálneho dôvodu. K diskriminačnému prístupu vo vzťahu k určitému uchádzačovi o verejnú funkciu dôjde vtedy, ak tento bude (bol) „znevýhodnený oproti iným občanom nachádzajúcim sa v rovnakej právnej a/alebo faktickej situácii“ (I. ÚS 76/2011, m. m. tiež II. ÚS 48/97, III. ÚS 75/01).

24. Vo vzťahu k súdnej rade je potrebné uviesť, že text ústavy neobsahuje osobitnú definíciu súdnej rady ako ústavného orgánu. Ústavný súd v náleze č. k. PL. ÚS 2/2012 z 18. novembra 2015 vymedzil jej postavenie v ústavnom poriadku Slovenskej republiky a označil ju za osobitný nezávislý ústavný orgán súdnej moci garantujúci predovšetkým nezávislé postavenie súdnej moci a sudcovskú legitimitu, zodpovedajúci za chod súdnictva, správu súdnej moci a súdnictva, ako aj transparentnosť súdnictva, ktorý má byť plnohodnotným partnerom moci zákonodarnej a výkonnej. Súdna rada je tak jediným samostatným ústavným telesom, ktorého zásadnou úlohou je (spolu)účasť na personálnom a inom utváraní inej ústavnej sústavy, celej jednej moci, ktorou je všeobecné súdnictvo, teda je ústavným orgánom sudcovskej legitimacy (čl. 141a ods. 1 ústavy). Medzi právomoci súdnej rady patrí predkladanie návrhov prezidentovi Slovenskej republiky na vymenúvanie a odvolávanie sudcov [čl. 102 písm. t) a čl. 145 ods. 1 ústavy]. Článok 141a ods. 7 ústavy určuje kvórum na prijatie uznesenia súdnej rady tak, že je potrebný súhlas nadpolovičnej väčšiny všetkých jej členov. Spôsob hlasovania súdnej rady je upravený v zákone o súdnej rade.

25. Rozhodnutia súdnej rady nie sú vyhotovované vo forme podobnej individuálnym aktom aplikácie práva (súdny alebo administratívny rozhodnutiam), preto neobsahujú odôvodnenie v štandardnej písomnej podobe. Základné východiská spôsobu spoznávania dôvodov vedúcich k prijatiu konkrétneho rozhodnutia súdnej rady vyslovil ústavný súd v náleze sp. zn. II. ÚS 29/2011. Po rozhodnutí o porušení základného práva sťažovateľa na prístup k voleným a iným verejným funkciám neodôvodnením rozhodnutia o vymenovaní do funkcie sudcu v ňom vyslovil závery, že (vtedy) novozavedená právna úprava vyhotovovania zvukového záznamu a zápisnice zo zasadnutí súdnej rady v § 6 ods. 10 zákona o súdnej rade vytvára rovnováhu medzi nezávislosťou či autonómnosťou súdnej rady na jednej strane a jej zodpovednosťou a transparentnosťou na strane druhej. Aj v čase prijatia napadnutého uznesenia platila tá istá právna úprava, ktorá ustanovovala, že z každého zasadnutia súdnej rady sa vyhotovuje zvukový záznam a zápisnica, z ktorej musí byť okrem účasti, programu zasadnutia súdnej rady a obsahu prijatých uznesení zrejmý aj obsah, priebeh rokovania a výsledok hlasovania o jednotlivých bodoch programu zasadnutia súdnej rady.

26. Následne ústavný súd v ďalších rozhodnutiach zotrval na argumentácii a záveroch vyplývajúcich zo spomínaného nálezu (III. ÚS 531/2014, I. ÚS 238/2015, III. ÚS 588/2016, I. ÚS 293/2017, III. ÚS 135/2018). Je teda možné uzavrieť, že prijaté uznesenia súdnej rady spolu so zápisnicami z hlasovania, zápisnicami zo zasadnutia súdnej rady a zvukovými záznamami zo zasadnutí súdnej rady pokrývajú ústavné štandardy nearbitrárnosti rozhodovania súdnej rady (porovnaj nález PL. ÚS 6/2018, body 50 a 51).

27. Z ústavnej inštitucionálnej úpravy súdnej rady vyplýva predpoklad, že členovia súdnej rady majú k jednotlivým posudzovaným otázkam svoju pozíciu, ktorú vyjadrujú v rozprave. Následné rozhodnutie každého člena v hlasovaní je jeho voľnou úvahou, ktorá neznamená absenciu úvah pre určité hlasovanie (to je svojvôľa), ale dovoľuje mať každému členovi svoje vlastné dôvody. U členov súdnej rady sa teda predpokladá, že budú mať určité predstavy o koncepcii justície, pričom sa vyžaduje prienik predstáv aspoň 10 členov na to, aby došlo k rozhodnutiu. Ústavodarca nepredpisuje jeden model výberu sudcov a jeden model uvažovania o sudcovskom povolaní, ale deleguje to na demokraticko-expertný orgán (PL. ÚS 6/2018).

28. Na totožných právnych východiskách sú založené aj existujúce rozhodnutia ústavného súdu, ktorými nebolo vyhovievané ústavným sťažnostiam proti rozhodnutiam súdnej rady o tom, že sťažovateľ nespĺňa predpoklady sudcovskej spôsobilosti (II. ÚS 164/2017, I. ÚS 396/2016, I. ÚS 293/2017).

29. Ústavný súd opakuje, že sťažovateľka namieta porušenie výlučne základného práva na prístup k inej verejnej funkcii podľa čl. 30 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 2 až 4 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

30. Reštriktívnym pohľadom na označený čl. 30 ods. 4 ústavy, ktorého obsah vymedzil ústavný súd v bodoch 19 až 23 tohto odôvodnenia, je možné jednoznačne skonštatovať, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti nepredniesla žiadne skutkové tvrdenia o jej právnej diskriminácii, resp. žiadne okolnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit' jej právnú nerovnosť oproti iným uchádzačom o funkciu sudcu pri spornom rozhodovaní súdnej rady.

31. Pre posúdenie, či postup a samotné rozhodnutie súdnej rady možno považovať za diskriminačné, teda či nimi mohlo dôjsť k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania, je potrebné zohľadniť, či súdna rada vo vzťahu k sťažovateľke aplikovala inú procedúru

než vo vzťahu k všetkým ostatným kandidátom v tej istej právnej pozícii. V tejto súvislosti sťažovateľka netvrdí a ústavný súd ani nezistil, že by sa tak v danom prípade stalo, z tohto pohľadu sťažovateľka diskriminovaná nebola.

32. Ústavný súd za významné považuje, že v prípade sťažovateľky, ako aj v prípadoch všetkých ostatných uchádzačov je rozhodnutie súdnej rady výsostne individuálnej povahy, a to z hľadiska skutkovej pozície vyplývajúcej z kompletného procesu zabezpečovania podkladov na rozhodovanie o predpokladoch sudcovskej spôsobilosti, jeho posúdenia, priebehu vypočutia sťažovateľky súdnou radou a následného rozhodovania každého jednotlivého člena súdnej rady. Skutkové okolnosti preto *a priori* nemôžu obsahovať prvky diskriminácie.

33. Ako už ústavný súd zdôraznil, za platnej a účinnej právnej úpravy pri absencii „štandardného“ písomného odôvodnenia je možné spoznávať dôvody rozhodnutia súdnej rady predovšetkým zo zápisnice a z obsahu zvukového záznamu z jej zasadnutia. Je pochopiteľné, že dodržanie požiadavky transparentného konania je citlivo vnímané pri posudzovaní predpokladov sudcovskej spôsobilosti. Ústavný súd zdôrazňuje, že odhalenie, ktoré konkrétne informácie zistené o uchádzačovi boli zo strany súdnej rady vnímané ako problematické pre budúci výkon funkcie, musí vyplývať zo samotného priebehu zasadnutia súdnej rady, z otázok kladených uchádzačovi pri vypočutí, prípadných reakcií členov súdnej rady či z predložených materiálov.

34. Z obsahu zápisnice vyhotovenej zo zasadnutia súdnej rady, na ktorom bolo ústavnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie prijaté, vyplýva, že sťažovateľka sa ho zúčastnila (prostredníctvom internetového spojenia, tzv. „online“), boli na ňom oboznámené informácie z trestného spisu a k oboznamovanému materiálu sa vyjadrila tak sťažovateľka, ako aj 8 členov súdnej rady. Po tom, ako nik z členov súdnej rady nenavrhol doplnenie podkladov, bolo prijaté napadnuté rozhodnutie. Sťažovateľka sama identifikovala, že poznatky, ktoré mohli byť sporné z pohľadu možného konfliktu s požiadavkami sudcovskej spôsobilosti, mali svoj pôvod v liste národnej kriminálnej agentúry zo 4. septembra 2019 doručenom súdnej rade 9. septembra 2019, obsah ktorého tvorili predovšetkým zistenia z použitých informačno-technických prostriedkov v rámci určitého trestného konania. Na tomto mieste ústavný súd len pre úplnosť, reagujúc na sťažovateľkou uplatnenú sťažnostnú argumentáciu, uvádza, že v súvislosti s konaním a rozhodovaním súdnej rady nebolo podstatné (rozhodujúce), proti komu sa trestné konanie viedlo, resp. kto bol zo spáchania stíhaných trestných činov podozrivý, a ani to, či sa podozrenie v konečnom dôsledku potvrdilo alebo či sa tak ešte len stane (trestné konanie bolo prerušené, nie skončené, pozn.). V konaní vedenom súdnou radou je jeho predmetom posúdenie splnenia predpokladov sudcovskej spôsobilosti kandidáta na sudcu, teda morálny štandard a integrita uchádzača o túto funkciu.

35. Nasledujúce samotné rozhodovanie súdnej rady hlasovaním znamená, že každý z jej členov, ktorý sa na hlasovaní zúčastnil, si musel vytvoriť vlastný vnútorný názor na otázku, či uchádzačka – sťažovateľka spĺňa všetky zákonné predpoklady sudcovskej spôsobilosti. Hodnotenie naplnenia týchto predpokladov zo strany jednotlivých uchádzačov podlieha voľnej úvahe tohto-ktorého člena súdnej rady, ktorý nie je povinný svoje myšlienkové pochody odôvodniť zápisničnou formou, a rozhodnutie sa prijíma zhodou názoru nadkritickej masy hodnotiteľov, formou hlasovania kolektívneho orgánu. Do tejto voľnej úvahy nie je ústavný súd oprávnený vstupovať ani ju nemôže nahrádzať svojou vlastnou. Ústavný súd nie je oprávnený vyhodnocovať konkrétne skutkové okolnosti, ktoré boli spôsobilé ovplyvniť hlasovanie jednotlivých členov súdnej rady. V tejto

súvislosti ústavný súd sám nemôže posudzovať, či niektorý z dôvodov vylučujúcich, resp. spochybňujúcich splnenie predpokladov sudcovskej spôsobilosti bol naplnený. To ponecháva ústavná i zákonná úprava vo výlučnej pôsobnosti súdnej rady. Ústavný súd nie je opravným (a ani skutkovým) súdom, ktorý by bol oprávnený samostatne preverovať splnenie jednotlivých hmotnoprávných predpokladov spôsobilosti alebo ich absenciu. Ide o autonómne právo súdnej rady, za ktoré nesie ako celok zodpovednosť, a zároveň o individuálnu diskreciu každého člena súdnej rady na úrovni expertnej voľnej úvahy.

36. Podstatným pre rozhodnutie ústavného súdu je, že sťažovateľka sa ako kandidát na vymenovanie za sudcu zúčastnila konania pred súdnou radou o predpokladoch sudcovskej spôsobilosti. Zároveň sťažovateľka netvrdí, že by nedostala príležitosť vyjadriť sa k zisteniam vyplývajúcim z podkladov zabezpečených súdnou radou a zároveň nemožno mať rozumné pochybnosti o možnosti sťažovateľky rozpoznať skutočnosti, ktoré členovia súdnej rady mohli vnímať ako problematické pre výkon funkcie sudcu.

37. Ústavný súd preto nepovažuje za opodstatnenú námietku sťažovateľky o neodôvodnení rozhodnutia a nemožnosti oboznámiť sa s dôvodmi negatívneho rozhodnutia súdnej rady.

38. Ústavný súd teda uzatvára, že účelom ochrany poskytovanej v čl. 30 ods. 4 ústavy je zabezpečenie rovnosti prístupu k voleným a iným verejným funkciám v stanovení takých podmienok, ktoré budú garantovať, že právnymi predpismi akejkoľvek právnej sily, ako aj praxou orgánov verejnej moci nemožno v rovnakom okamihu a v rovnakej situácii preferovať niektoré skupiny pred inými, prípadne ich vystaviť nerovnosti v podobnej právnej situácii. Porušenie tohto ústavného príkazu je dôvodné vysloviť iba za situácie zistenia diskriminácie osôb v rovnakej faktickej alebo právnej situácii, a to bez rozumného a racionálneho dôvodu (II. ÚS 161/03, II. ÚS 48/97). Takúto formu porušenia čl. 30 ods. 4 ústavy sťažovateľka nepreukázala. Dôvody rozhodnutia súdnej rady sú pritom rozpoznatelne. K diskriminácii sťažovateľky teda nedošlo.

39. Ústavnému súdu preto neostávalo iné iba konštatovať, že napadnutým uznesením súdnej rady nebolo neprípustným spôsobom zasiahnuté do základného práva sťažovateľky na prístup k inej verejnej funkcii za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 ústavy, a to ani samostatne, ani v spojení s čl. 13 ods. 2 až 4 a čl. 2 ods. 2 ústavy, a preto ústavný súd nemal inú možnosť, ako ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

40. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2022

Miloš Maďar
predseda senátu